

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobkyně: nezl. K. L. L.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem „X“, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, AK Čechovský & Václavek, s.r.o., se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, na základě zmocnění zákonné zástupkyně žalobkyně T. B. L., nar. „X“, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.12.2014, č.j. OAM-628/ZA-ZA14-HA08-2014, E.č. „X“,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce zmocněného její zákonnou zástupkyní domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.12.2014, č.j. OAM-628/ZA-ZA14-HA08-2014, E.č. „X“, kterým jí žalovaný neudělil mezinárodní ochranu z důvodu nesplnění podmínek uvedených v ustanoveních § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobkyně se rovněž domáhala přiznání náhrady nákladů řízení.

V žalobě žalobkyně předně uvedla, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nevychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, jakož i to, že rozhodnutí postrádá

náležité odůvodnění, čímž odporuje ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), v čemž spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Rozhodnutí taktéž není přesné a určité, což dle žalobce může přivodit jeho nezákonnost.

Žalobkyně namítla nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části rozhodnutí, přičemž poukázala na ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu, kde jsou stanoveny požadavky na obsah výrokové části rozhodnutí. Dle žalobkyně napadené rozhodnutí těmto požadavkům nedostálo, neboť žalobkyně, jakožto účastník správního řízení, nebyla tímto rozhodnutím náležitě definována, jak požaduje ustanovení § 18 odst. 2 správního řádu, když v něm absentuje údaj o jejím jméně, příjmení, datu narození a místě trvalého pobytu žalobkyně, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Jelikož napadené rozhodnutí tyto údaje nemá, odporuje tímto ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu, protože se jedná o neurčité a tudíž i nezákonné rozhodnutí. Dle žalobkyně v rozhodnutí taktéž absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, a to zejména kompetenční ustanovení, aby byl řádně definován věcně a místně příslušný správní orgán, což podporuje její závěr o neurčitosti výrokové části rozhodnutí.

Po věcné stránce žalobkyně namítla zcela nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěrů žalovaného, který tak nerespektoval požadavky ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Dle žalobkyně žalovaný prakticky nezohlednil jím shromážděné podklady, neváže je k aktuální situaci, jakož i zlehčuje informace poskytnuté žalobkyní v rámci pohovorů, a to i přes jasnou koherentnost navzdory dlouhému časovému úseku mezi jejich provedením.

Ve vztahu k udělení tzv. humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu žalobkyně opětovně poukázala na požadavky obsažené v ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, na jejichž pokladě konstatovala, že napadené rozhodnutí je v tomto bodě nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobkyně dále namítla, že při pohovorech konaných za účasti její zákonné zástupkyně tato opakovaně poukazovala na složitou životní situaci, a to především na skutečnost, že žalobkyně navštěvuje 6. třídu základní školy, jakož i na neuspokojivé životní podmínky ve Vietnamu, když současně zákonná zástupkyně žalobkyně vyjádřila obavu, že s ohledem na přeplněnost škol ve Vietnamu by se její dceru nepodařilo umístit na tamní škole. Žalobkyně rovněž zdůraznila skutečnost, že její biologický otec se zdržuje na území České republiky, a že s ním má dobrý vztah, přičemž vycestováním by se tento vztah narušil, což by bylo zjevně v rozporu se závazkem České republiky, jež plyne z Úmluvy o právech dítěte, jakož i zájmu na zachování kontaktu dítěte se svými rodiči. Dle žalobkyně žalovaný tato zjištění v napadeném rozhodnutí nijak neposuzuje, třebaže byla na několika stránkách tohoto rozhodnutí zmíněna v rámci shrnutí obsahu provedených pohovorů. Žalovaný tak vůbec neprováděl žádné posuzování těchto zjištění ve vztahu k důvodnosti udělení humanitárního azylu.

Závěrem žalobkyně poukázala na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, jež byla vydána Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v roce 1992, a to především na čl. 195 až 219. Žalobkyně v této souvislosti mj. zdůraznila, že je sotva možné, aby uprchlík dokázal každou část svého azylového příběhu. S ohledem na tuto skutečnost žalobkyně uzavřela, že pokud žalovaný pochyboval o žalobkyní tvrzených skutečnostech, bylo na něm, aby obstaral takové informace, které mu umožní

objektivně rozhodnout, zda tvrzení žalobkyně může zakládat důvodnou obavu z pronásledování či hrozby vážné újmy.

Žalovaný spolu se správním spisem zaslal soudu i své písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

K věci žalovaný uvedl, že popírá námitky žalobkyně, a že s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu nebo mezinárodní závazky České republiky. Žalovaný plně odkázal na obsáhlý správní spis, a to zejména na vlastní žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobkyně, informace o zemi původu žalobkyně, jakož i na své rozhodnutí, k čemuž doplnil, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, a rozhodnutí tudíž není nepřezkoumatelné nebo nezákonné. Žalovaný má za to, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení sdělila, jakož i to, že si opatřil potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný je toho názoru, že účastníci řízení jsou nejen dostatečně identifikováni, ale zároveň jsou z rozhodnutí patrná jednotlivá ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno. Dotyčné rozhodnutí bylo vypracováno standardně jako jiná ostatní rozhodnutí, přičemž žádná pochybení uváděná žalobkyní nebyla při přezkumu těchto rozhodnutí soudy ve správním soudnictví zjištěna.

Pokud se jedná o udělení humanitárního azylu, žalovaný uvedl, že tento lze přiznat pouze výjimečně na základě mimořádných okolností, kterými však není přeplněnost vietnamských škol. Žalovaný taktéž zdůraznil, že institut azylové procedury neslouží jako úprava pobytu za účelem rozvíjení rodinných nebo obdobných vazeb na území České republiky, když se navíc v tomto případě rozhodovalo o udělení, resp. neudělení, azylu, a nikoliv o vycestování žalobkyně z území České republiky. Žalovaný dále uvedl, že podrobně odůvodnil neudělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu.

Při ústním jednání právní zástupce žalobkyně odkázal na písemné vyhotovení žaloby. Dále zdůraznil, že žalobkyně trvá na tom, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné s ohledem na posouzení otázky přiznání doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.9.2010, č.j. 2 Azs 17/2010-92, je dle jeho názoru možno za určitých výjimečných okolností považovat zásah do rodinných práv za zvlášť závažnou újmu odůvodňující přiznání doplňkové ochrany. Dle zástupce žalobkyně se žalovaný s touto okolností v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal, když pouze konstatoval, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení této ochrany a odkázal na již překonanou judikaturu Nejvyššího správního soudu. K dotazu soudu pod jakou žalobní námitku obsaženou v podané žalobě lze námitku nepřezkoumatelnosti ve vztahu k posouzení možnosti přiznání doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu subsumovat zástupce žalobkyně výslovně uvedl, že jde o novou námitku, která v žalobě není zmíněna. Dále uvedl, že se domnívá, že by soud k posouzení nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí měl přistupovat z úřední povinnosti nad rámec námitek uplatněných v žalobě. Následně právní zástupce žalobkyně uvedl, že námitka nepřezkoumatelnosti uplatněná při jednání soudu by se dle jeho názoru měla podřadit pod žalobní bod b), kde se namítá nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěrů správních orgánů, které nerespektuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu.

Při témže jednání pověřený pracovník žalovaného přednesl vyjádření k žalobě shodně jako v jejím písemném vyhotovení. K námitce nově vznesené při jednání soudu poznamenal, že právo na rodinný život není právem absolutním a v daném konkrétním případě nebyly shledány výjimečné okolnosti hodné zvláštního zřetele. Zdůraznil, že správní orgán při hodnocení rozhodných skutečností vycházel ze zásady, že si každý musí střežit svá práva a z podání žalobkyně ve správním řízení nevyplývalo, jaká rodinná práva a jakým způsobem by měla být v zemi původu ohrožena. V souvislosti s tím zdůraznil, že v rámci správního řízení nebyly ze strany žalobkyně tvrzeny žádné azylově relevantní důvody pro přiznání mezinárodní ochrany. V závěru pověřený pracovník shrnul, že trvá na tom, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s praxí a současnou judikaturou.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti ve vztahu k posouzení možnosti přiznání doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, kterou žalobkyně vznesla až v průběhu jednání před soudem. K této námitce soud musí zdůraznit, že i předmětné řízení je ovládáno zásadou koncentrace zakotvenou v ustanovení § 71 odst. 2 s.ř.s., kde je uvedeno, že rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby. Lhůta pro podání předmětné žaloby činila v souladu s ustanovením § 32 odst. 1 zákona o azylu 15 dnů ode dne doručení žalobou napadeného rozhodnutí žalobkyni. Žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 5.1.2015. Jednání soudu, při kterém byla tato nová námitka žalobkyni uplatněna, se konalo dne 9.12.2015, tedy evidentně po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Tuto zcela konkrétní a specifickou námitku, která nebyla ze strany žalobkyně vůbec vznesena v průběhu předcházejícího správního řízení, dle názoru soudu nelze subsumovat pod obecnou námitku nepřezkoumatelnosti obsaženou v žalobním bodě b) podané žaloby. Jedná se tedy dle soudu o námitku opožděnou, a proto se soud touto námitkou meritorně nemohl zabývat.

Pro úplnost soud poznamenává, že se předmětnou námitkou nezabýval z úřední povinnosti, neboť tato námitka svým charakterem není takovou námitkou, která se dle zákona či v souladu s judikaturou přezkoumává ex officio. Z úřední povinnosti se správní soudy zabývají otázkou přezkoumatelnosti správního rozhodnutí, pokud nepřezkoumatelnost brání přezkumu správního rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných námitek. O takovou situaci se však v daném případě nejedná. Žalovaný se otázkou možnosti udělení doplňkové ochrany

podle § 14a zákona o azylu zabýval a zcela přezkoumatelně své závěry odůvodnil. Žalovaný pouze možnost udělení doplňkové ochrany nehodnotil z úhlu pohledu námitky, kterou žalobkyně neuplatnila ani v rámci správního řízení a prvně ji uplatnila až v rámci ústního jednání před soudem.

Dále se soud s ohledem na charakter jednotlivých žalobních námitek nejprve zabýval námitkami procesního charakteru, které se zejména týkaly nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobkyně nejprve namítla nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části rozhodnutí, když dle žalobkyně ve výrokové části rozhodnutí není obsažen údaj o jejím jméně, příjmení, datu narození a místě trvalého pobytu žalobkyně, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Dle žalobkyně v rozhodnutí taktéž absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, dále kompetenční ustanovení ohledně řádné definice žalovaného jako věcně a místně příslušného správního orgánu, což podporuje její závěr o neurčitosti výrokové části rozhodnutí.

V tomto ohledu je nutno částečně přisvědčit žalobkyni v tom směru, že v záhlaví (návěti) výrokové části rozhodnutí je třeba ohledně účastníků správního řízení, kteří jsou fyzickými osobami, mj. uvést dle ustanovení § 18 odst. 2 správního řádu i místo trvalého pobytu. V případě azylového řízení, kde žadatel o udělení mezinárodní ochrany nemá místo trvalého pobytu, neboť trvalý pobyt na území České republiky je spojen až s udělením mezinárodní ochrany ve formě azylu, by měl být tento údaj nahrazen místem hlášeného pobytu žadatele. Ze správního spisu, a to z žádosti žalobkyně o odchod do soukromí ze dne 1.12.2014, je patrné, že žalobkyně po odchodu z určeného azylového zařízení hodlala následně pobývat na adrese „X“. Z této skutečnosti by tedy bylo možno usuzovat, že místem hlášeného pobytu žalobkyně má být právě tato adresa. Ze správního spisu ovšem není zřejmé, zda byl ze strany žalobkyně dodržen procesní postup ohledně změny místa hlášeného pobytu (viz ustanovení § 77 zákona o azylu). Pokud by se tomu tak nestalo, tak s ohledem na ustanovení § 77 odst. 1 zákona o azylu by platilo, že místem hlášeného pobytu je určené azylové středisko. V daném případě ovšem ani jeden v úvahu připadající identifikační údaj týkající se místa hlášeného pobytu žalobkyně v záhlaví výrokové části rozhodnutí žalovaného skutečně není uveden. Dle soudu však tato skutečnost nijak nemůže založit oprávněnost závěru, že žalobkyně, jakožto účastnice azylového řízení, není v dotyčném rozhodnutí náležitě definována. Soud je toho názoru, že žalobkyně je v rozhodnutí žalovaného identifikována natolik dostatečně, a to zejména uvedením data narození, jménem, příjmením a státní příslušností, že nemůže být žádného sporu o její spolehlivé identifikaci a nehrozí záměna žalobkyně s jinou osobou. Samotné neuvedení údaje o místě trvalého pobytu, resp. místa hlášeného pobytu, není nijak způsobilé založit závěr o neurčitosti výrokové části rozhodnutí. Místo hlášeného pobytu má totiž v praxi především význam pro účely doručování, přičemž rozhodnutí žalovaného bylo zákonně zástupkyni žalobkyně bez jakéhokoliv problému doručeno dne 6.1.2015, a to v návaznosti na předvolání k převzetí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 5.1.2015. Vzhledem k těmto okolnostem soud konstatuje, že k porušení ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu nedošlo, a proto je tato žalobní námitka nedůvodná. Právě uvedenému ostatně koresponduje i recentní judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 10.9.2015, č.j. 7 Azs 166/2015 – 48, www.nssoud.cz), jenž dospěl k závěru, že neuvedení údaje o místě trvalého pobytu, resp. místa hlášeného pobytu, nemůže založit neurčitost výrokové části rozhodnutí, neboť

stěžovatel byl náležitě identifikován jménem, datem narození a státní příslušností. V tomto rozsudku totiž Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že: „... stěžovatel nemusel být v rozhodnutí identifikován místem trvalého pobytu, neboť má na území České republiky toliko místo hlášeného pobytu ve smyslu ust. § 77 zákona o azylu. Místo hlášeného pobytu přitom správní řád mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby výslovně neřadí. Uvedení místa hlášeného pobytu může pochopitelně přispět k individualizaci účastníka řízení, nicméně v opačném případě nelze automaticky shledat správní rozhodnutí nezákonným. Kromě toho je nutno poznamenat, že smyslem citovaných ustanovení je dostatečná identifikace účastníka řízení, tak aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoučelná pravidla, jejichž nedodržení by automaticky znamenalo nezákonnost správního rozhodnutí. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně hrozí záměna účastníka řízení s jinou osobou.“

Pokud se týká další části námitky, že v rozhodnutí žalovaného nejsou uvedena relevantní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, z čehož žalobkyně vyvozuje neurčitost výrokové části rozhodnutí, soud uvádí, že i tuto námitku považuje za nedůvodnou.

Je především nezbytné vyjít z toho, že součástí výrokové části správního rozhodnutí je i samotný výrok rozhodnutí. V daném případě žalovaný hmotně-právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, neuvedl, jak se zpravidla jinak děje, v návěti výrokové části rozhodnutí, ale přímo v samotném výroku rozhodnutí. Soud je toho názoru, že se jedná o možný postup správního orgánu. Z tohoto důvodu proto nelze na výrokovou část rozhodnutí žalovaného, potažmo samotný výrok rozhodnutí, nahlížet tak, že by byly v rozporu s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu. Je tomu tak z důvodu, že samotný výrok rozhodnutí žalovaného obsahuje relevantní ustanovení zákona o azylu, podle nichž bylo rozhodováno. Z výroku rozhodnutí žalovaného je totiž zjevné nejen to, že žalobkyni nebyla mezinárodní ochrana udělena dle tam vyjmenovaných ustanovení zákona o azylu, nýbrž i to, že žalovaný na podkladě právě těchto ustanovení zákona o azylu udělení, resp. neudělení, mezinárodní ochrany rozhodoval. Výrok rozhodnutí žalovaného tak dle soudu náležitě vyjadřuje, jakým způsobem bylo o předmětu řízení rozhodnuto, když se nesporně jedná o výrok jasný, srozumitelný, přesný a určitý. Ve světle těchto skutečností proto nemůže obstát závěr žalobkyně, že v rozhodnutí žalovaného absentuje uvedení ustanovení, dle nichž bylo rozhodováno. V tomto směru považuje soud rovněž za vhodné poukázat na usnesení rozšířeného senátu ze dne 14.7.2015, č.j. 8 As 141/2012-58, www.nssoud.cz, který v tomto rozhodnutí k totožné problematice uvedl, že: „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návěti) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návěti a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ S ohledem na předestřené judikатурní závěry lze

proto uzavřít, že v posuzovaném případě z rozhodnutí žalovaného je jednoznačně seznatelné, podle jakých ustanovení bylo rozhodnuto. Žalobní námitka tak není důvodná.

Pokud se jedná o dílčí námitku žalobkyně, že součástí výroku má být též uvedení kompetenčního ustanovení, a to z důvodu, aby byl řádně definován věcně a místně příslušný správní orgán, tak soud k této námitce poznamenává, že z ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu, na který žalobkyně odkazovala, žádná taková povinnost nevyplyvá. Ve výrokové části rozhodnutí se totiž uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu, a tedy nikoliv i kompetenční ustanovení, jak tvrdila žalobkyně. Nadto je třeba připomenout, že působnost a pravomoc Ministerstva vnitra v řízení o mezinárodní ochraně vyplývá přímo ze zákona o azylu, přičemž v dané věci se jedná o jednoinstanční správní řízení, tudíž s ohledem na tyto skutečnosti zde nemůže být jakéhokoliv sporu o tom, zda ve věci rozhodoval věcně a místně příslušný správní orgán. Soud opětovně poukazuje na již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.9.2015, č.j. 7 Azs 166/2015 – 48, v němž tento soud též uvedl, že: *„Ačkoliv žalovaný ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel ostatně ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí.“* Tyto závěry lze plně vztáhnout i na nyní projednávaný případ.

Žalobkyně dále ve vztahu k tzv. humanitárnímu azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dle žalobkyně žalovaný v napadeném rozhodnutí nikterak neposuzoval její složitou životní situaci, a to především skutečnost, že navštěvuje 6. třídu základní školy, jakož i to, že ve Vietnamu jsou neuspokojivé životní podmínky. Ve vztahu ke školní docházce zákonná zástupkyně žalobkyně rovněž vyjádřila obavu, že s ohledem na přeplněnost škol ve Vietnamu by se její dceru nepodařilo umístit na tamní škole v případě návratu do Vietnamu. Žalobkyně taktéž uvedla, že její biologický otec se zdržuje na území České republiky, a že s ním má dobrý vztah, přičemž vycestováním by se tento vztah narušil, což by bylo zjevně v rozporu se závazkem České republiky, jež plyne z Úmluvy o právech dítěte, jakož i zájmu na zachování kontaktu dítěte se svými rodiči.

K této námitce je třeba nejprve uvést, že z judikatury správních soudů plyne, že při přezkumu rozhodnutí, které vychází toliko ze správního uvážení správního orgánu, soudy přezkoumávají, zda takové rozhodnutí bylo vydáno v řádném řízení. Byť je stanovení kritérií správního uvážení věcí správního orgánu a soudy do jejich obsahu zásadně nezasahují, musí tak soud učinit v případech, kdy dojde k překročení mezí správního uvážení (ustanovení § 78 odst. 1 s.r.s.) stanovených mimo jiné i zásadami vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky, jako je zákaz svévole a nepřipustné diskriminace, přiměřenost zásahu a další (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.10.2003, č.j. 3 Azs 12/2003-38, www.nssoud.cz). Z rozsudku téhož soudu ze dne 22.1.2004, č.j. 5 Azs 47/2003-48, www.nssoud.cz, vyplývá, že: *„[a]zyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu.“*

V tomto ohledu je nutné doplnit, že rozhodování o udělení azylu z humanitárních důvodů dle ustanovení § 14 zákona o azylu je právě příkladem rozhodování na základě správního uvážení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.7.2004, č.j. 5 Azs 105/2004-72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Z tohoto důvodu se tak zdejší soud zabýval tím, zda žalovaný v rámci své rozhodovací činnosti jednal v mezích správního uvážení, jež je mu svěřeno zákonem o azylu.

Z právě uvedeného tak plyne, že posouzení otázky udělení, resp. neudělení, tzv. humanitárního azylu podléhá soudnímu přezkumu jen z toho hlediska, zda závěr žalovaného správního orgánu vychází z dostatečných podkladů a je logicky správný.

V návaznosti na předestřená kritéria přezkumu napadeného rozhodnutí z hlediska neudělení humanitárního azylu soud předesílá, že námitku přezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů shledal zcela nedůvodnou. Dle soudu z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu, zřetelně vyplývá, že žalovaný řádně zjistil a následně posoudil rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobkyně, když současně přihlédl i k jejímu věku a zdravotnímu stavu, načež v intencích správního uvážení dospěl k jednoznačnému závěru, že u žalobkyně nejsou splněny zákonné podmínky pro udělení tzv. humanitárního azylu. Z odůvodnění rozhodnutí je tak patrné, z jakých pokladů žalovaný při rozhodování o udělení humanitárního azylu vycházel. Nelze proto akceptovat tvrzení žalobkyně, že žalovaný ve vztahu k humanitárnímu azylu neposuzoval rozhodné okolnosti pro posouzení, zda splňuje nebo nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu, jakož ani to, že neposuzoval jí tvrzené skutečnosti, jak bude dále rozebráno. Dle soudu byly tyto okolnosti ze strany žalovaného zjištěny a objasněny v dostatečném rozsahu, načež přijatý závěr žalovaného není se shromážděnými podklady v logickém rozporu. Z tohoto důvodu je proto vyloučeno, aby ze strany žalovaného došlo k porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí by mohlo být nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů toliko tehdy, pokud by neobsahovalo žádný odkaz na tyto podklady (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2004, č.j. 4 Azs 55/2003 – 51, www.nssoud.cz). Tato situace však v tomto případě nenastala.

K této námitce soud dále doplňuje, jak již bylo shora zmíněno, že na udělení humanitárního azylu není nejen právní nárok, ale ani subjektivní právo, když jeho udělení je výhradně na volné úvaze správního orgánu. Pokud žalovaný jako v tomto případě, jak výše konstatoval soud, řádně zjistil a posoudil mj. osobní situaci žalobkyně a na podkladě těchto skutečností v rámci správního uvážení neshledal žádné důvody pro udělení humanitárního azylu, je třeba konstatovat, že učinění takového rozhodnutí bylo výsostnou pravomocí žalovaného. Soud rovněž nijak nezjistil, že by žalovaný v rámci správního uvážení porušil zákaz libovůle, popř. nedodržel příslušné procesní předpisy.

Nadto soud připomíná, že žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26.11.2014, ani později, nežádala o udělení humanitárního azylu. Žalovaný proto o této specifické formě mezinárodní ochrany mohl uvážet toliko v intencích obecných tvrzení žalobkyně, jež byly obsaženy v předmětné žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V tomto ohledu soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25.1.2011, č.j. 5 Azs 6/2010 – 107, publ. pod č. 2289/2011 Sb. NSS, www.nssoud.cz, kde bylo konstatováno: „*Žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na*

základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují.“

Soud se rovněž shoduje s žalovaným v tom směru, že důvodem pro udělení humanitárního azylu nemůže být ztížená možnost umístění žalobkyně do „slušné“ školy, anebo skutečnost, že školy jsou ve Vietnamu přeplněné. Je tomu jednak z důvodu, že kritériem pro udělení humanitárního azylu je toliko posouzení, zda by v konkrétním případě bylo „nehumánní“ azyl neposkytnout, a jednak z důvodu, že skutečnost týkající se přeplněnosti škol postihuje valnou většinu žáků ve Vietnamu, a nikoliv jen výlučně žalobkyni. Ve správním řízení nebylo jakkoliv zjištěno, když tuto okolnost ostatně netvrdila ani žalobkyně, resp. její zákonná zástupkyně, že by přeplněností škol žalobkyně trpěla více než kterýkoliv jiný žák základní školy ve Vietnamu. Z tohoto důvodu se proto soud ztotožňuje s žalovaným, že vzhledem ke skutkovým okolnostem případu nebyly u žalobkyně dány žádné skutečnosti hodné zvláštního zřetele, aby ji bylo možno udělit tzv. humanitární azyl.

Z uvedeného tak nutně vyplývá, že se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval životní situací žalobkyně, a to zejména ve vazbě na nemožnost jejího pokračování ve školní docházce ve Vietnamu, tudíž nelze přisvědčit jejímu tvrzení, že rozhodnutí žalovaného je v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Napadené rozhodnutí je tak v této části uspokojivě odůvodněno, když žalovaný dostatečným způsobem osvětlil, proč u žalobkyně nejsou splněny zákonné důvody pro udělení humanitárního azylu, což nezbytně vede k závěru, že se žalovaný v rámci správního uvážení nedopustil libovůle. Lze tak uzavřít, že tato dílčí námitka ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného není důvodná.

Pokud se týká argumentace, že biologický otec žalobkyně žije v České republice, a že s ním má žalobkyně velmi dobrý vztah, přičemž vycestováním by se tento vztah narušil, což by bylo zjevně v rozporu se závazkem České republiky plynoucím z Úmluvy o právech dítěte (jež byla publikována pod č. 104/1991 Sb.), soud předně uvádí, že tuto námitku rovněž neshledal důvodnou. Je tomu jednak z důvodu, že snaha o společné soužití nemusí být v každém jednotlivém případě vždy důvodem pro udělení humanitárního azylu. V dané věci je nutné zmínit, jak je patrné ze správního spisu, že žalobkyně v České republice se svým biologickým otcem nežije ve společné domácnosti, neboť tento má novou rodinu, neplatí na žalobkyni žádné výživné, když se toliko občas navštěvují, telefonují si a biologický otec někdy žalobkyni poskytne dárek. Dále je nezbytné zmínit, že biologický otec žalobkyni během jejího desetiletého pobytu ve Vietnamu navštívil pouze dvakrát. Jestliže za takto zjištěného skutkového stavu žalovaný uvážil, že v případě návratu žalobkyně do země jejího původu, tj. do Vietnamu, nedojde k porušení závazků České republiky plynoucích z mezinárodního práva, je soud toho názoru, že právnímu závěru žalovaného nelze cokoliv vytknout. Soud se proto ztotožňuje se závěrem žalovaného, že dosavadní pobyt žalobkyně na území České republiky v trvání necelého jeden a půl roku v porovnání se jejím desetiletým pobytem ve Vietnamu není způsobilý k učinění závěru, že u žalobkyně nastal takový stupeň integrace, který znemožňoval její vycestování a návrat do Vietnamu. S ohledem na dosavadní intenzitu kontaktů s biologickým otcem, a to jak za dobu pobytu žalobkyně ve Vietnamu, jakož i za dobu pobytu v České republice, má soud za to, že případné vycestování a návrat do Vietnamu nemůže vést k přerušení kontaktu žalobkyně s jejím biologickým otcem, neboť tento kontakt byl zachován i v bodě, kdy žalobkyně dlouhodobě pobývala v její domovské zemi.

S ohledem na právě předeslané skutečnosti nelze proto přisvědčit žalobkyni, že žalovaný tato zjištění v odůvodnění svého rozhodnutí neposuzoval. Z tohoto důvodu je i tato dílčí námitka nedůvodná.

Po věcné stránce, avšak pouze zcela v obecné rovině bez uvedení konkrétních skutečností, žalobkyně namítla nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěru žalovaného, který tak neměl respektovat požadavky ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Dle žalobkyně žalovaný prakticky nezohlednil jí shromážděné podklady, neváže je k její aktuální situaci, jakož i zlehčuje informace poskytnuté žalobkyni v rámci pohovorů, a to i přes jasnou koherentnost navzdory dlouhému časovému úseku mezi jejich provedením.

V návaznosti na takto obecně formulovanou žalobní námitku soud uvádí, že po zevrubném prostudování předloženého správního spisu a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jakkoliv neshledal, že by žalovaný při posuzování jednotlivých důvodů pro udělení mezinárodní ochrany nerespektoval ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, a tedy nejednal v jeho intencích. Soud rovněž neseznal, že by žalovaný nezohlednil jím shromážděné podklady či jakýmkoliv způsobem zlehčoval informace poskytnuté žalobkyni, popř. její zákonnou zástupkyni. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je patrné, že žalovaný při učinění závěru, že u žalobkyně není dán důvod pro udělení mezinárodní ochrany, vycházel z výpovědi samotné žalobkyně, její zákonné zástupkyně a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace ve Vietnamu, když konkrétně vyšel z Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16.4.2014, č.j. 99311/2014-LPTP, Zprávy mezinárodní organizace pro imigraci IOM z října 2012, Informace Human Rights Watch 2014 ze dne 21.1.2014 a aktuálních informací databanky ČTK „Země světa, Vietnam“. Žalobkyni, resp. její zákonné zástupkyni, byla dána možnost se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit, avšak zákonná zástupkyně této možnosti nevyužila, když se s těmito podklady nechtěla seznamovat (viz protokol o seznámení se s podklady ze dne 26.11.2014). Námitku žalobkyně, že rozhodnutí žalovaného nevychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, soud vyhodnotil jako neopodstatněnou.

V této souvislosti soud poznamenává, že je třeba vyjít ze základní premisy, že primárním důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v čemž se soud ztotožňuje s žalovaným, byla snaha žalobkyně, jež byla realizovaná prostřednictvím její zákonné zástupkyně, aby došlo k legalizaci jejich pobytu na území České republiky, a to s ohledem na skutečnost, že tady chtějí zůstat a pracovat, jakož i z důvodu, aby žalobkyně zde mohla chodit do školy a studovat. Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla totiž podána až dne 26.11.2014, tj. poté, co žalobkyni uplynula lhůta k opuštění České republiky na základě výjezdního příkazu s platností do 21.11.2014.

Pokud na podkladě těchto azylových důvodů žalovaný dospěl k závěru, že u žalobkyně nejsou splněny zákonné důvody pro udělení mezinárodní ochrany, má soud za to, že právnímu závěru žalovaného nelze cokoliv vytknout. Žalobkyně totiž z hlediska ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu neuvedla žádný důvod, na jehož základě by bylo možno učinit závěr, že v zemi svého původu vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod či se jiným způsobem politicky angažovala. Ve vztahu k ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu soud poznamenává, že žalovaný rovněž zcela legitimně dospěl k závěru, že žalobkyně neuvedla žádný azylově relevantní důvod, že by mohla ve své vlasti pociťovat odůvodněnou

obavu z pronásledování z důvodů vyjmenovaných v tomto ustanovení. Soud taktéž neshledal, že by žalovaný pochybil, pokud ve svém rozhodnutí, které je předmětem tohoto přezkumu, vyslovil, že u žalobkyně nebyly splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany či doplňkové ochrany ani podle ustanovení § 13, ustanovení § 14, a ustanovení § 14a zákona o azylu. Své závěry ve vztahu k těmto ustanovením v dostatečné míře zdůvodnil, takže námitky o nedostatečném zdůvodnění jednotlivých důvodů pro udělení azylu, a tedy porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, soud vyhodnotil jako nedůvodné. Soud se přitom shoduje se žalovaným, že žalobkyní uváděné skutečnosti v azylovém řízení nepředstavovaly důvody pro udělení azylu. Žalovaný se rovněž v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zabýval i tím, zda na základě podané žaloby je možno žalobkyni udělit ve smyslu ustanovení § 14b zákona o azylu tzv. doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany. Tyto podmínky žalobkyně nesplňovala, když nebyla rodinným příslušníkem osoby, které by byla udělena doplňková ochrana, což ostatně správně konstatoval i žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí.

K legalizaci pobytu žalobkyně na území soud považuje za potřebné ještě zdůraznit, že právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, jehož institutů se žalobkyně mohla pokusit prostřednictvím své zákonné zástupkyně využít. K tomu soud dodává, že v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24.2.2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, www.nssoud.cz, je mj. uvedeno, že „azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“ Z uvedeného tedy vyplývá, že potřeba legalizace pobytu na území České republiky není zákonným důvodem pro přiznání azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.2.2005, č.j. 4 Azs 333/2004 – 69, www.nssoud.cz).

V této souvislosti považuje rovněž za vhodné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.10.2005, č.j. 2 Azs 423/2004 – 81, www.nssoud.cz, dle něhož platí, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně, resp. její zákonná zástupkyně, podaly žádost o mezinárodní ochranu dne 26.11.2014, tj. nikoliv bezprostředně poté, co přicestovaly do České republiky, což se stalo dne 10.6.2013, nýbrž až tehdy, když žalobkyni dne 21.11.2014 marně uplynula platnost výjezdního příkazu. Z tohoto důvodu proto nelze hovořit o tom, že by žalobkyně předmětnou žádost podala bezprostředně poté, co k tomu měla možnost.

V poslední námitce žalobkyně poukázala na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, když v tomto ohledu mj. zdůraznila, že je sotva možné, aby uprchlík dokázal každou část svého azylového příběhu. Jestliže žalovaný pochyboval o jí tvrzených skutečnostech, bylo dle žalobkyně na něm, aby obstaral takové

informace, které mu umožní objektivně rozhodnout, zda tvrzení žalobkyně může zakládat důvodnou obavu z pronásledování či hrozby vážné újmy.

Ve vztahu k této námitce soud uvádí, jak je patrné z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2005, č.j. 6 Azs 235/2004 – 57, www.nssoud.cz, že opravdu není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí, a správní orgán musí v pochybnostech shromáždit všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují. V této souvislosti je ovšem nezbytné poznamenat, že v nyní projednávané věci žalovaný nikterak nezpochybňoval skutková tvrzení žalobkyně, tudíž mu ve smyslu zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu nevznikla povinnost shromáždit důkazy, které by věrohodnost výpovědi žalobkyně, resp. její zákonné zástupkyně, vyvracely nebo zpochybňovaly. Jak bylo shora podrobně rozvedeno, žalovaný vyšel primárně ze skutkových tvrzení (důvodů) žalobkyně, přičemž, když tyto důvody subsumoval pod příslušná ustanovení zákona o azylu, dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobkyní tvrzené důvody nejsou relevantními zákonnými důvody, na jejichž podkladě by bylo možno žalobkyni udělit azyl, a že tedy tyto důvody nezakládají důvodnou obavu z pronásledování či hrozby závažné újmy. Žalobní námitka tak není důvodná.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že neshledal důvodnými námitky žalobkyně o tom, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a že by žalovaný neuvedl, na základě jakých ustanovení zákona o azylu a skutečností rozhodl. Soud rovněž neshledal, že by žalobkyně byla v průběhu správního řízení jakkoliv zkrácena na svých právech. Žalovaný nikterak nepochybil, pokud v žalobou napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Pro úplnost je třeba zdůraznit, že předmětem daného správního řízení bylo posoudit, zda u žalobkyně existují azylově relevantní důvody pro přiznání mezinárodní ochrany. V tomto směru se dle soudu žalovaný zcela v souladu se zákonem vypořádal s touto materií.

Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 9. prosince 2015

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová